

אפיהם מורמים, כאילו הם צדים זבובים באוויר.
אבל לכנר היה לב אחר תחת המעיל שלו ואמר
"הרי אנחנו כולנו יחד כמו אפרוחים באותה

האלה והכינור

מתוך "השעון המופלא" מאת ה.פייל

שלושה הזדמנו והלכו ביחד, ואיך ומדוע אינני יכול
לספר לכם. בכל אופן הם הלכו יחד שלושה - כנר,
פחח וחייט. הכנר היה בחור עליז ושמח, כזה שרק
לעתים רחוקות ניתן למצוא, והפחח וחייט היו
חמוצי פנים כמו בירה ישנה.
הם הלכו עד שהגיעו לפרשת דרכים, ושם ישבה
אישה זקנה שביקשה "אנא, אדונים נכבדים, תנו
לאישה זקנה אגורה או שתיים"
"פוי!" אמרו הפחח והחייט, והמשיכו ללכת עם

שלולית" והוא נתן לזקנה את כל מה שהיה לו, וזה היה לא יותר משתי אגורות.

"מגיעה לך תמורה" אמרה הזקנה "ומה היית רוצה עכשיו? כי רק תאמר מילה ורצונך יתמלא." האישה הייתה אחת קוסמת ידועה, אך הכנר לא ידע על כך.

הכנר חשב וחשב, אך נדמה היה לו שאין הרבה דברים שהיה רוצה.

אבל חשב "אני בחור קטן ולא חזק במיוחד, ועלי להביע משאלה" כי הרי האמין לאישה, אמר שהיה רוצה שכאשר יאמר "רוב-א-דוב" האלה שבידו תקום ותלחם בשבילו.

מה? וזה כל מה שתרצה? זה דבר קל, ואכן יתגשם.

אחרי שאמרו "שלום" זה לזו, נפרדו השניים. הכנר הלך בדרכו אחרי חבריו והאישה הזקנה הלכה בדרכה.

השלושה המשיכו ללכת כל היום וכשירד הלילה מצאו את עצמם ביער גדול, עם ענפים מעל ראשיהם ושיחים בין העצים, לא מקום הנעים

ביותר לבני אדם, זה בטוח. אך מרחוק ראו אור ואז התעודדו קצת ומיהרו לכוון זה. וכך הגיעו לבית

שממנו בקע האור, אך לא בית מפואר ביותר.

"רפ-רפ-רפ" הם דפקו בדלת, אבל לא הייתה כל תשובה. אזי פתחו את הדלת בעצמם ונכנסו. לא!

לא היה איש בבית, אך עמד שם שולחן ערוך לשלושה עם ארוחה חמה עליו, והם התיישבו ללא הזמנה כי היו כבר רעבים מאוד. אכלו ואכלו כמה שרק יכלו לאכול, ואחר כך התיישבו מול האח וחיממו את רגליהם.

היה להם שם נעים וחמים, אך בסוף כל העץ שבאחו נשרף. מי יעז ללכת ליער ולהביא עוד? "לא אני" אמר הפחח. "לא אני" אמר החייט.

אז לא נשאר אלא הכנר, והוא יצא להביא עצים. בינתיים הפחח והחייט המשיכו לשבת ליד האש ולחמם את רגליהם ולשפשף את ידיהם, אך אז הופיע פתאום בבית מישהו. היה זה טרול מכוער, גבוה כמטר בלבד אך עם ראש גדול כמו כרוב, עם עיניים גדולות כמו ספלים ובידו מטה גדול כפליים

מהגובה של עצמו.

"אני רוצה לאכול" אמר.

"לא תמצא כבר כאן כלום" ענו החייט והפחח.

"כן, אמצא" אמר הטרול.

"לא, לא תמצא" ענו הפחח והחייט.

"זה תכף נראה" אמר הטרול. הוא ירק בכפות ידיו,

אחז במטה שלו והתחיל להרביץ בכל כוחו בפחח

ובחייט.

וי! איך שהם התחילו לקפוץ, כמו אפונים על צלחת,

והייתם צריכים רק לשמוע איך צעקו ויללו וביקשו

רחמים! אך הטרול המכוער לא פסק להכות אותם

עד שהתעייף, ואז חזר למקום שממנו בא, והשאיר

את השניים משפשפים את המקומות שכאבו להם

הכי הרבה.

בינתיים הכנר חזר עם חבילת זרדים לאש, אבל

הפחח והחייט לא סיפרו לו ולא כלום. הם התביישו

להודות שגמד כזה הרביץ לשני גברים גדולים

כמוהם. אך המכות הכבידו עליהם מאוד ולכן רק

אמרו שהיו רוצים לנוח עוד יום אחד.

שלושתם ישבו בבית במשך היום, מצאו עוד אוכל

במזווה ובינתיים שרפו את העץ שהביא הכנר.

עכשיו היה צריך להביא שוב עצים מהיער, וזה היה

תורם של החייט והפחח. הם יצאו וקיוו רק שגם

הכנר יקבל מנה מהטרול, כפי שקרה להם.

הכנר נשאר בבית וכעבור זמן באמת הופיע הטרול

עם המטה הארוך שלו.

"אני רוצה לאכול" אמר.

"הנה, תתכבד" ענה לו הכנר והצביע על האוכל

שעל השולחן.

"אני רוצה שתגיש לי את הארוחה" אמר הטרול.

"מה? איזה דיבורים אלה? אין לך ידיים משלך?"

אמר הכנר.

"אתה תגיש לי!" צעק הטרול.

"לא" אמר הכנר.

"זה עוד נראה" אמר הטרול, ירק בידיו ואחז

במטה הארוך.

"ככה?" זה המשחק שלך? אז רוב-א-דוב" אמר

הכנר.

"פופ!" האלה של הכנר, שעמדה בפינת החדר,

קפצה פתאום והתחילה בעבודה. עכשיו הטרול

נשאר ממנו זכר.
כמה ששמחה הנסיכה היפה! היא חיבקה את הכנר
ונתנה לו נשיקות, וזה שימח אותו, תהיו בטוחים!

קפץ הנה והנה וביקש רחמים ובינתיים הכנר עמד
ליד השולחן עם ידיים בכיסים ושרק בעליזות.
בסוף הטרול הגיע לדלת וקפץ החוצה כשהכנר
אחריו. אך לפני שהכנר הספיק לתפוס אותו הטרול
קפץ לתוך בור גדול שבאדמה, כמו צפרדע
לשלולית, והכנר לא ראה אותו יותר.

אחרי זמן מה חזרו הפחח והחייט עם העצים
להסקה. עכשיו הכנר צחק מהם כי הבין מה קרה
להם יום קודם. הם הודו בכך ואחר כך שלושתם
התייעצו והחליטו לצוד את הטרול בבור שלו. הם
חיפשו וחיפשו ובסוף מצאו סל וחבל ואז הפחח
והחייט הורידו לחור את הכנר עם האלה שלו.
הוא ירד מטה, מטה עד שהגיע לתחתית הבור ושם
ראה אולם גדול. ובאולם ישבה נסיכה, יפה כמו
תפוח בשל, אבל עצובה, וי! כמה עצוב היה לה
לשבת במקום כזה!

ובפינה ישב הטרול המכוער ורטן כמו שרוטן חתול
שרואה כלב הנכנס למטבח.

"הא!" אמר הכנר "הנה אתה. אזי רוב-א-דוב שוב".
והפעם האלה הרביצה כל כך חזק לטרול שלא

מארמון אביה המלך והחזיק אותה מאז במקום האיום הזה. אחר כך היא הורידה טבעת מהאצבע, שברה אותה ונתנה חצי לכנר, כדי שישמור אותה, כי עכשיו הם מאורסים, והטבעת היא הסימן לכך.

הכנר הכניס את הנסיכה לסל ושני חבריו משכו אותה למעלה. אחר כך הסל ירד שוב והגיע תורו של הכנר לעלות למעלה. אבל הוא חשד בהם ולכן במקום להיכנס לסל הכניס לתוכו אבן גדולה. ואכן, כאשר הסל היה במחצית הדרך למעלה שני המרושעים חתכו את החבל והאבן נפלה והתרסקה בתחתית הבור. אילו הכנר ישב בסל הוא לא היה יוצא חי מהנפילה.

עכשיו הכנר היה בצרה. הוא לא יכול היה לצאת מהבור טוב יותר מאשר איזו קרפדה ממרתף. אבל אחרי שהסתכל סביב ראה כינור קטן ויפה שעמד אחרי ארון.

"לפחות אעודד את עצמי על ידי קצת נגינה" אמר לעצמו. לכן התיישב והתחיל לנגן.

ומה אתם חושבים שקרה אז?

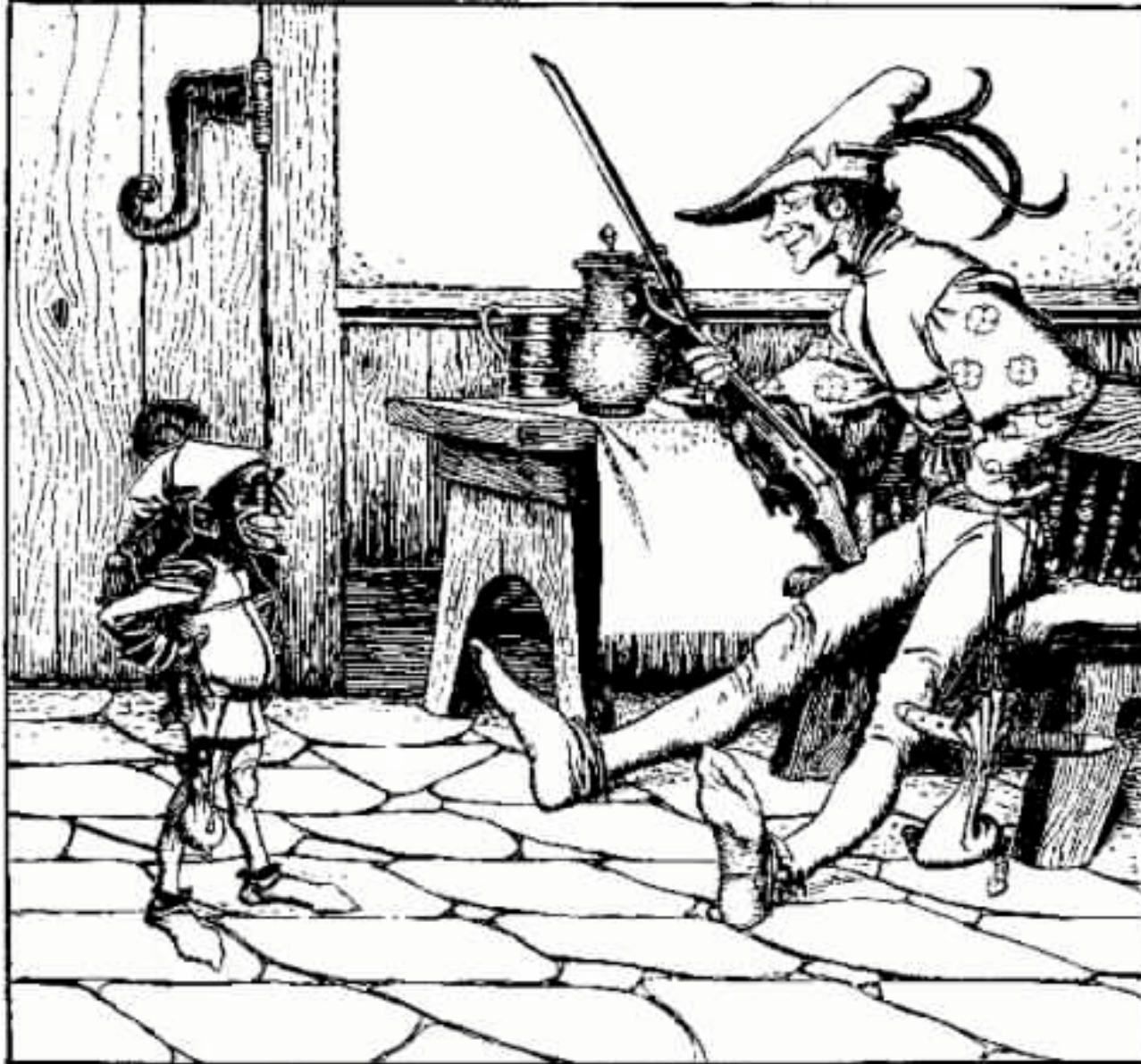
פתאום הופיע אישון קטן, כל כך נמוך שלא היה

ואז הם התיישבו והנסיכה היפה סיפרה לו איך הטרול המכוער חטף אותה, לפני יותר משנה,

מגיע גם לברכיים שלכם, ושחור כולו.
"מה רצונך, אדוני?" שאל האישון.
"אהא!" אמר הכנר "זו המוסיקה של הכינור הזה?
טוב, אני הייתי רוצה לצאת מהבור הזה."
הוא בקושי הספיק לאחוז בידיו את האלה שלו ואת
הכינור והופ! כבר היה למעלה.
"אכן" אמר "זה כינור נחמד, ללא ספק!" ומיד יצא
לדרך.
הלך והלך עד הגיע לעיר, ושם הייתה מהומה
גדולה ורכילויות. כל האנשים סיפרו איך הפחח
והחייט הצילו את הנסיכה מידין של הטרול
המרושע. כי השניים איימו על הנסיכה ואסרו עליה
לספר מי באמת שחרר אותה מהבור של הטרול.
הסתבר שהמלך הבטיח לתת את הנסיכה לאישה
למי שישחרר אותה מהטרול האיום, וגם לתת לו
את מחצית המלכות כתוספת קטנה.
אבל הבעיה עכשיו הייתה, ששניים הביאו אותה
לארמון המלך, וכל אחד מכם אמר שהוא הציל
אותה. אז מי יתחתן עם הנסיכה? איך להחליט?
אמר המלך שהיא זו שצריכה לבחור לה את החתן.

אבל הנסיכה לא אמרה דבר, רק ישבה ובכתה כל
היום ואף אחד בעיר לא יכול היה להבין מדוע.
ולגבי החתונה היא נשבעה והודיעה שלא תתחתן
עד שלא תקבל זוג נעלי זהב טהור עם אבזם יהלום
על כל נעל, וכמובן אף אחד מהטוענים לפרס לא
יכול היה לעשות זאת.
כשהכנר שמע את המעשה הלך ישר לחנותו של
סנדלר שבעיר. "תיקח אותי לשוליה אצלך?" שאל.
"ומה אתה יודע לעשות?" שאל הסנדלר. "אני מוכן
להכין נעליים בדיוק כאלה כמו שהנסיכה רוצה.
אבל לשם כך אני צריך חדר סגור, רק בשביל
עצמי."
הסנדלר הסכים ותוך רגע היה הכנר כבר לבדו
בחדר. ואז הוא הוציא את הכינור שלו והתחיל לנגן.
וכמו קודם, עמד מיד לפניו הגמד הקטן השחור
ושאל "מה רצונך, אדוני?"
"אני רוצה זוג נעליים כמו שהנסיכה רוצה. אבל
האבזם יהיה רק על נעל אחת, והוא יהיה עשוי
מיהלום אמיתי."

הדבר שוב הגיע לאוזנו של הכנר, והוא הלך לעושה כפפות ושאל האם הוא מוכן לקבל אותו כשוליה. "ומה אתה יודע לעשות?" שאל עושה הכפפות.

או! זה דבר פשוט ביותר, והנה היו לפניו נעליים בדיוק כפי שאמר. הוא הראה אותם לסנדלר שלו. "אבל יש כאן רק אבזם אחד" אמר הסנדלר. "זה יהיה בסדר, אדוני" אמר הכנר "ואל תדאג. רק תגיד לנסיכה שהאבזם השני הוא אצל השוליה שלך, ואז הכל יסתדר."

הלך הסנדלר והראה לנסיכה את הנעליים, והיא לא האמינה שרואה אותן. עכשיו היא מוכרחה לראות את השוליה, שעשה אותם ושהאבזם החסר נמצא אצלו. מיד שלחו לחפש אותו, אבל כבר לא מצאו אותו בסנדלרייה.

ועכשיו החייט והפחח התחילו שוב לדרוש את המגיע להם. הנסיכה הבטיחה שתתחתן עם מי שהציל אותה מהטרול, והיא צריכה לבחור את אחד מהם. אבל היא עמדה על שלה. לא! היא לא תתחתן עד שלא תקבל זוג כפפות ממשי מובחר, רקומות בכסף ופנינים ועם סגר מאבן אודם על כל אחת מהן.

וכאן הייתה שוב בעיה, כי לא נמצא בעיר אף עושה כפפות שידע להכין כפפות כאלה.

"אם אקבל חדר שבו אהיה לבדי, אוכל לעשות כפפות כאלה כמו שהנסיכה רוצה."
בוודאי שקיבלו אותו לעבודה וכשרק היה לבדו בחדר הוציא את הכינור ושוב עמד לפניו הגמד השחור.

"אני רוצה כפפות כאלה כפי שדורשת הנסיכה, אבל רק אחת עם סגר אבן אודם, והשניה בלי סגר בכלל." ומיד היו בידי כפפות כאלה.
"אבל יש כאן רק סגר אחד" אמר בעל המלאכה שלו. "אל תדאג" ענה הכנר. רק ספר לנסיכה שאצלי הסגר השני, והכל יסתדר."

הנסיכה מיד שלחה אנשים כדי שיחפשו את מי שהכין לה את הכפפות, אך כששליחים הגיעו לבית המלאכה, מצאו רק חתול ומכונת תפירה, והשוליה כבר לא היה שם.

ושוב החייט והפחח התחילו להתקומם. הנסיכה קיבלה כבר כפפות כפי שרצתה. אז שתבחר אחד מהם והבה נתחתן.

אבל לא. הנסיכה רוצה קודם שמלה מבד משי לבן, עם שרוולים משובצים בפנינים גדולות. לא נמצאו

בעיר תופרות שיכלו לתפור שמלה כזו, עד שהכנר הגיע לתופרת המבוגרת ביותר שבעיר והציע לה שיתפור שמלה כמו שרוצה הנסיכה. ואכן השמלה הוכנה מהר מאוד, אבל חסר לה שרוול אחד.

"זה לא יתכן" אמרה התופרת הזקנה "איך אביא לנסיכה שמלה עם שרוול אחד בלבד."

"אין דבר" אמר הכנר "רק תגידי לנסיכה שהאומן הנודד שתפר את השמלה מחזיק בשרוול השני." ושוב חיפשו את בעל המלאכה שהכין את השמלה, אבל לא מצאו אותו. ועכשיו כבר הנסיכה לא יכלה לסרב יותר לשני המחזרים, ולכן נקבע יום בו היא תחליט למי משניים תיתן את ידה.

כשהכנר שמע זאת התבודד וניגן שוב על כינור שלו.

"מה תרצה עכשיו?" שאל הגמד השחור.

"עכשיו אני רוצה בגדים מפוארים לעצמי, כובע עם נוצה יפה וסוס לבן גדול."

כל זה הוא קיבל ללא שהיות וכאשר הגיע המועד שבו הנסיכה הייתה צריכה לבחור את חתנה הכנר לבש בגדים מפוארים, עלה על הסוס הלבן, לקח

מחצית הטבעת שלה!
אם מישהו היה אי-פעם שמח בעולם, הייתה זו
הנסיכה באותו הרגע. היא קמה ואמרה "הנה
הארוס שלי. אתו אתחתן ולא עם אף אחד אחר."
ובאותו הרגע אמר הכנר "רוב-א-דוב!" והאלה
קפצה והתחילה להרביץ מכות רצח לחייט ולפחח,
עד שבקושי הצליחו לצאת חיים מהארמון וברחו
מהעיר כמה שרק היה בהם כוח.
המלך שמח מאוד על החתן שלו, כי הכנר היה
בחור יותר נאה מהשניים המרושעים, מה עוד,
שאלה עשו צרות לכל תושבי הארמון, מאז שהגיעו
עם הנסיכה.
וזה סוף הסיפור.

ומה קרה הלאה לפחח ולחייט אינני יודע. אם תרצו
לדעת, תשאלו מישהו אחר.

את האלה בידו ויצא לארמון המלך.
איך אנשי העיר הסתכלו אחריו ברחובות! הם עוד
לא ראו בחייהם איש לבוש כה יפה ועוד רוכב על
סוס נהדר כזה! וכשהוא הגיע לארמון, לא נתנו לו
לחכות בחוץ בקור אלא הכניסו אותו מיד לאולם.
באולם הגדול של הארמון ישבו כבר כולם לארוחה,
הפחח מצדה האחד של הנסיכה, החייט מצדה
השני. אך כשראו את הכנר בבגדיו המפוארים,
חשבו שהגיע אליהם איש אציל כלשהו. גם לא
הנסיכה ולא שני הנבלים, הפחח והחייט, לא יכלו
להכיר אותו לבוש ככה. מיד זזו ופינו לו מקום ליד
השולחן והוא העמיד את האלה שלו בפינה
והתיישב בדיוק מול הנסיכה.
תוך כדי הארוחה שאל הכנר את הנסיכה האם היא
תסכים לשתות כוס יין אתו.
כן, הנסיכה תעשה זאת ברצון. ואז הוא מזג לה כוס
יין, בהסתר הכניס בה את מחצית הטבעת שקיבל
ממנה בבור הטרול והגיש לה את היין.
הנסיכה שתתה ופתאום הרגישה בדבר מה קשה
שנגע בשפתיה, וכשבדקה מה זה, ראתה את